

A Sense of Duty

The parsha begins with the words “and it will be that if you listen and obey Hashem with your heel...”

This is a strange directive, for what does listening to Hashem have to do with one's heel? Rashi explains that the Torah is referring to those mitzvot that a person often treads lightly upon with his heel. If a person will commit his life to fulfilling all of the mitzvot, not just the big ones but even the “light ones”, those that others may trample on with their heel, then Hashem will bless us with prosperity, security, health and wealth.

Why are the light mitzvot the litmus test as to a person's dedication to Hashem? The answer is obvious. If we were at liberty to pick and choose the mitzvot that we deem as important, and we are free to “reject” those mitzvot that don't appeal to us, those that we would happily step on or sweep under the rug, then our Judaism would be defined not by Hashem but by us!

Any religion that allows it's people to pick and choose the commandments on human whim is not a religion of G-d. The purpose of Judaism is to acknowledge and to accept Hashem as the ultimate power and authority in our lives. Torah and mitzvot can only bring us closer to Hashem if we fulfill them out of a sense of absolute obligation, a true sense of duty, and humility to a higher authority.

Today we live in a society that feels entitled to its blessings and prosperity. We have been educated to be proud of our achievements and to believe that hard work and discipline are the reason behind our accomplishments. With this attitude, it is very challenging to accept the idea of a higher authority, one who is responsible for our achievements and accomplishments, one to whom we owe our absolute allegiance and obedience.

This is why many of us fall into the trap of viewing certain mitzvot as being more important than others. Some mitzvot we are prepared to give our lives for, yet there are other mitzvot that we treat lightly and brush off as being of little importance.

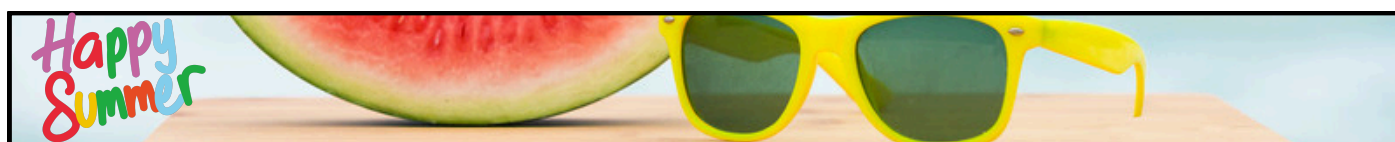
If we believe in this higher authority who created us and created the Torah for us, then there are no such things as lighter mitzvot or heavier mitzvot. The same G-d who gave us the big mitzvot is the same one who gave us the “lighter” ones. If so, they all must be equally respected and obeyed.

If we are therefore, able to treat the mitzvot of “the heel” with the same love and reverence that we treat the Ten Commandments, then we are truly deserving of blessing!

Perhaps another message the Torah is teaching us by imploring us to observe with our heel is to teach us that Torah and mitzvot are not just for the “classroom” or for the synagogue. Don't view the Torah as an activity that you engage in during the course of the day. You close off the “working” portion of your day to start your “spiritual” portion of the day. You come to the synagogue to fill your quota of religion for the day and then you leave and get back to “regular” life.

This is not what the Torah means when it wants us to be Torah fulfilling Jews. The passuk states, “Use your heels to observe the mitzvot!” In other words, take the Torah with you wherever you go. If you only “do” Torah and mitzvot in your home or in shul, then you don't need heels. If we are only meant to observe while we are idle and stationary, we don't need shoes, let alone heels. By telling us to observe and to serve Hashem with heels, the Torah is instructing us to live and breathe Torah 24 hours a day, even when we are out walking and conducting our business affairs.

Torah is not meant to be something we do, it is meant to reflect who we are. Torah is a way of life! Once we view Judaism as a way of life and not as a “to-do” list that has boxes that need checking off, our religion becomes a vibrant and meaningful way of life. It is not something burdensome whereby we get excited by some mitzvot and step on others that we don't like. Rather, they all become exciting and meaningful, for by observing them all to the best of our ability, we set ourselves apart as true ambassadors of Hashem on this earth!

Is That All?

Moshe uses the first half of this week's parsha to continue criticizing the Jewish people for their past mistakes that they committed throughout their forty year journey in the desert.

After going through the highs and the lows of the past, Moshe brings the discussion back to the present by asking the people a rhetorical question. “And now Yisrael, what does Hashem actually want from you but to fear Him and love Him with all your heart...”

The gemara asks is fear of Heaven so easy that Moshe paints this as such an easily achievable task? The gemara answers yes, for Moshe Rabbeinu, fear of Heaven is easy.

This answer of course is very difficult, for it may be well and good for Moshe to demand of himself fear of Heaven for it came easy to him,

but how could he demand such high standards from the people to whom fear of Hashem may be very difficult?

The answer I believe is that the gemara is telling us that as long as you have a Moshe Rabbeinu to look up to, then fear of Hashem is easy even for you! Seeing such a holy servant of Hashem, engaging with such a person, will bring anyone to fear of Heaven! How can one engage with a Moshe Rabbeinu and not feel fear of Heaven?

And even though we do not have Moshe alive today to inspire us to greater heights, we do have our G-d fearing, Torah leaders who can inspire us and lift us to fear of Heaven, if only we would engage with them and seek to learn from them! Hashem does not leave his people without its contemporary Moshes. Let's find them and learn from them!

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel
Parshat Devarim – Shabbat Chazon 5785

In memory of Baila bat Yisrael a"h, mother of Paul Maurice on her yartzheit

Shabbat Times

19:18 20:17

Issue 94

Ask the Rabbi

Rosh Beit Midrash: Rabbi Shabtai Yogel

For questions: **0584810910**

Q&A – Havdalah When Tisha B'Av Falls on Motzei Shabbat

Q: How do we perform Havdalah this coming Saturday night?

A: If Mashiach hasn't arrived by then, we recite the havdala prayer, Ata Chonantanu, during the Maariv Shemonei Esrei as usual. However, Havdalah over wine is postponed until Sunday night, after the fast ends.

Q: Can we break the fast before making Havdalah on Sunday night?

A: No, you must wait until Havdalah is recited over wine to eat or drink – except for plain water, which is permitted beforehand. This is helpful for those who feel weak, like women at home waiting for their husbands to return from shul.

Q: What about women who don't attend Maariv – can they do melacha (work) after Shabbat?

A: Yes – but they must first say: "Baruch HaMavdil Bein Kodesh Lechol", which fulfills the basic obligation of Havdalah in speech and permits melacha afterwards.

Q: What about someone who is not fasting for medical reasons – when should they make Havdalah?

A: They should perform full Havdalah on Saturday night before eating. If they wait to eat until Sunday, they can delay Havdalah until then. Others may fulfill their obligation by hearing that Havdalah.

Q: What's different about Havdalah on Sunday night after the fast?

A: It's a shortened version: Begin with Borei Pri HaGafen and then HaMavdil Bein Kodesh Lechol. We do not recite the introductory verses and there is no Besamim or Borei Meorei HaEsh.

Q: Do we say Borei Meorei HaEsh and use spices this week?

A: We say Borei Meorei HaEsh in shul after Maariv on Motzei Shabbat before reading Eicha. Besamim is not used at all this week.

May this fast be transformed into joy and celebration, speedily in our days.

He Said Shema – And They Got Out of Bed

Rabbi Moshe Ariel Margi

This is probably the most well-known story about the Ponovezher Rav. During the destruction of European Jewry, there were hundreds of Jewish children hidden in monasteries – innocent souls, pure and holy, surrounded by a sea of falsehood. And the falsehood won.

Within a short time, most of them had forgotten where they came from and blended in completely with the other children in the monastery.

After the Holocaust, the Ponovezher Rav would go from monastery to monastery, introducing himself as a messenger of the entire Jewish people – sent to bring these children back to their roots, "on behalf of their parents."

Just because a child's father and mother were burned doesn't mean the soul of the child must also be lost.

In every place he visited, the nuns would give him blank stares:

"We have no idea who is Jewish and who isn't. The documents were 'lost.' The manager just happened to be replaced yesterday.

Yes, of course we'd love to help. But unless the rabbi can identify them himself – there's really nothing we can do."

The Ponovezher Rav would ask for just two minutes.

He'd request to enter the children's room right before bedtime – after the kids were already in bed. Just imagine the scene: A large, quiet room. Dozens of freshly bathed children lying calmly in bed.

All silent. All looking the same – no way to tell them apart.

And then, in walks a man in strange clothing.

He walks to the center of the room, covers his eyes with his right hand,

and says in a loud voice:

"Right hand over your eyes, and let's accept the yoke of Heaven:

Shema Yisrael Hashem Elokeinu Hashem Echad.

Baruch Shem Kevod Malchuto l'Olam Va'ed."

"Mama!" "Tatte!"

A pure child rises from the corner of the room.

Another begins to cry.

A few run toward him.

One more pure soul remembers where it came from – and where it truly belongs. All it took was clearing away the dirt to reveal the diamond underneath.

That's how the Ponovezher Rav gathered one child, and then another, and another. Because nothing was needed – only to remind them.

This story is our story. So much time has passed.

We have no father. No mother. No Beit HaMikdash. No prophets.

We've forgotten everything.

We are pure children in a sea of lies – and we've started to believe this is our place, that this is where we belong.

And all we ask... is that Hashem come to us, and remind us.

That He come and say: Shema Yisrael Hashem Elokeinu Hashem Echad.

That's all we want. "From Your place, our King, appear..."

And we promise Him – that on the day He does that, we will rise from our beds, run to Him, and cry out: "Abba... we missed You so much."

Because we cry not only for what was lost.

Not only for the Beit HaMikdash.

We cry for ourselves.

And we ask: "Why do You forget us forever, abandon us for so long?

Return us to You, Hashem – and we shall return.

Renew our days as in the beginning."

בס"ד

In memory of Rose Friedman, Reizel bat Asher a"h on her 2nd yartzheit
and Sarah Edel bat Eliyahu Besser a"h on her yartzheit

זמני השבת
19:18 20:17

גליון 94

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה
פרשת "דברים" - שבת חזון "התשפ"ה

שאל את הרב ראש בית המדרש הרב שבתי יגל שליט"א לשאלות 0584810910

שאלה: מי שאינו צם מסיבה בריאותית - מתי יקיים את מצוות ההבדלה על כוס יין?
תשובה: מי שאינו צם יש לו לקיים את מצוות ההבדלה במוצאי שבת כרגיל (ואם בלילה מצער עצמו עם הציבור ואינו אוכל ושותה יעשה את ההבדלה ביום קודם אכילתו) וגם בריאים הצמים יכולים לצאת ידי חובה בהבדלה זו, ולא יצטרכו לשמוע הבדלה שוב במוצאי הצום.
חולה העושה הבדלה במהלך הצום - יעשה את ההבדלה על מיץ ענבים דווקא (לא על כוס יין, ולא על 'חמר מדינה').

שאלה: כאשר מקיימים את מצוות ההבדלה במוצאי הצום - עושים הבדלה כרגיל כמו בכל מוצאי שבת?
תשובה: לא. ההבדלה במוצאי הצום היא הבדלה מצומצמת יותר, כמו ההבדלה שעושים במוצאי יום טוב.
מתחילים ישר עם ברכת 'בורא פרי הגפן' (ללא פסוקי הברכה וההצלחה שיש בתחילת ההבדלה) ולאחר מכן ישר מברכים את ברכת ההבדלה (המבדיל בין קודש לחול) ללא ברכת 'בורא מאורי האש' וברכת הבשמים.
כמו כן אין צורך למלא את הגביע עד שהיין יישפך כבכל מוצאי שבת.

שאלה: אז לא מברכים כלל ברכת בורא מאורי האש וברכת הבשמים במוצאי שבת זו?
תשובה: את ברכת בורא מאורי האש מברכים בבית הכנסת במוצאי שבת קודם קריאת מגילה איכה, ואת ברכת הבשמים אכן לא מברכים כלל לא במוצאי שבת, ולא במוצאי הצום. ונזכר בעז"ה שהצום החמישי ייחפך לששון ולשמחה ולמועדים טובים לכל בית ישראל.

שו"ת בעניין מצוות ההבדלה כאשר תשעה באב חל במוצאי שבת / ראשון
שאלה: היאך מקיימים את מצוות ההבדלה במוצאי שבת הקרובה?

תשובה: אם לא נזכר לביאת משיח צדקנו עד אז, הרי שאת מצוות ההבדלה בתפילה (באמירת 'אתה חוננתו') נקיים במוצאי שבת כרגיל, אולם את מצוות ההבדלה על כוס יין, נדחה - עקב הצום - למוצאי תשעה באב - יום ראשון בערב לאחר סיום הצום.

שאלה: האם במוצאי הצום נוכל לשבור את הצום קודם ההבדלה או רק לאחר ההבדלה?

תשובה: מאחר ובצאת הצום חלה מצוות ההבדלה על כוס יין, ואסור לאכול ולשתות קודם הבדלה, יוצא אם כן שאין אפשרות לשבור את הצום אלא רק לאחר קיום מצוות ההבדלה.

אמנם - כוס מים - מותר לשתות קודם ההבדלה.
ולכן מי שקשה עליו הצום, יכול לשתות כוס מים בבית הכנסת לאחר תפילת ערבית וסיום הצום עוד קודם שיגיע לביתו ויעשה 'הבדלה', והוא הדין לאישה שנמצאת בבית וקשה לה להמתין עד שבעלה יחזור מבית הכנסת ויעשה הבדלה.

שאלה: נשים שלא באות לבית הכנסת ולא מתפללות ערבית במוצאי שבת - היאך יהיו מותרות בעשיית מלאכה לאחר צאת השבת?

תשובה: יש לעורר את הנשים שמאחר ובמוצאי שבת זו דוחים את ההבדלה על כוס יין ליום ראשון בערב, ומאחר ורוב הנשים לא מתפללות ערבית ולא אומרות 'אתה חוננתו' בתפילה, הרי שהן צריכות לומר לאחר צאת השבת - 'ברוך המבדיל בין קודש לחול' ובכך יקיימו את מצוות ההבדלה באמירה בעלמא וממילא יהיו מותרות בעשיית מלאכה.

האור שבתשעה באב

הרב משה אריאל מרגי שליט"א

אחת ההלכות בתשעה באב היא פלא ממש.

"אין אומרים תחינה ערב תשעה באב במנחה, משום דאיקרי מועד." [שולחן ערוך תקנב סעיף יב]. תשעה באב זה 'מועד'.

אבל אם קוראים את כל הפסוק שקורא לתשעה באב מועד - מגלים פסוק קשה: "קָרָא עָלַי מוֹעֵד לְשָׁבֵר בְּחוּרִי" [איכה א טו]. בגלל כזה מועד לא אומרים תחנון? ההסבר המקובל שבפסוק הזה נרמז משהו, שבמהרה יבנה המקדש ותשעה באב יהפוך ליום שמחה - מועד. לכן לא אומרים תחנון.

אבל כל מי שנכנס לבית הכנסת בתשעה באב לא מרגיש כך. כל מהות היום של תשעה באב זה שיש יום אחד בשנה שבו מתמקדים רק באבל בחוסר ובגלות - לפחות עד חצות היום. שהרי אפילו את פסוקי הנחמה של "ובא לציון" אנחנו משמיטים. אז לומר שיש כאן אמירה של נחמה - קשה לומר כן.
שמעתי הסבר על זה, שמעמיד הבנה שלמה ב'אבלות החורבן'.

אם ההבנה של 'מועד' הכוונה 'יום שמח' שהעם כולו מתכנס בשביל לציון מאורע משמח שקרה בעבר. אין שום היגיון לקרוא לתשעה באב מועד. על כורחנו שהמושג 'מועד' שונה לגמרי.

מועד זהו יום שאנחנו לוקחים מושג שיש בו הארה אלוקית ומציניים אותו במועד מסויים - בעוצמה גדולה. כך שאותו אור יאיר בנו עד השנה הבאה. בפסח הנקודה של האור היא החירות. שבוע שלם אנחנו מאירים את חיינו בחוויה של חירות של יציאה מעול שיעבוד לחירות עולם. בשבועות הנקודה של האור היא התורה. אנחנו נזכרים בברית שלנו עם ה'. החירות והתורה אמיתיים כל השנה אבל יש 'מועד' לכל אחד מהם. זמן שאנחנו בכל חושינו חווים הארה מסוימת בשביל שתלווה אותנו כל השנה.

גם בתשעה באב יש אור גדול.

האור של תשעה באב זה החושך. בכל אחד מהמועדים ובכל יום אנחנו לא הולכים עם האמת שלנו עד הסוף. אנחנו מתפללים ולומדים מצפים לה' ומאמינים אבל

אנחנו משאירים תמיד אחוז מסויים שאותו אנחנו לא עוברים. כי אם נתבע אותו - לא נקבל מענה. לכל אדם מאמין יש דלת שהוא לא מעיז לפתוח, לכל יהודי שמתפלל ומקווה לה' בכל ליבו יש עצבות קטנה בלב.

למה המציאות כל כך סותרת את האמת שהוא מאמין בה?
מדוע נבנו עושי רשעה? למה יראי ה' קלו? למה מי שבוחר בטוב ובישר הרבה פעמים משלם מחיר כבד?

עיקר האבלות שלנו היא על ה'גלות'. אבל הביטוי המלא הוא 'שכינתא בגלותא'. האמת בגלות. האור בגלות.

נדמין אדם שעובד על מחשב, כותב משהו אבל המסך לא עובד. ואומרים לו שיש מדפסת בקומה אחרת. הוא מקליד ומדפיס - אבל לא רואה כלום, זאת חוויה קשה.

בתשעה באב יש הארה גדולה שהמציאות שאנחנו חיים ביום היא שבורה, לא תקינה. ואנחנו נעמדים ותובעים את האמת עד הסוף.

כי 'אם אתה בחרתנו מכל העמים אהבת אותנו ורצית בנו' אז איך? "איכה ישבה בדד".

לזעקה הזאת בכל השנה יש המון תירוצים. תירוצים נכונים ואמיתים. אבל כמו ש'מקושיא לא מתים'. מתירוצים אי אפשר לחיות.

יום אחד בשנה בהמון כאב בהמון תקווה וגעגוע אנחנו מנסים ללכת עד הסוף. יום אחד בשנה אנחנו לא מוכנים להשתיק את הקול הזה. אנחנו זועקים אותו.

יום אחד בשנה אנחנו נכנסים לבית הכנסת ומרימים עיניים ומצפים שבסוף התפילה חוט השני יהפוך ללבן, שהרוח לא תנצח את עמוד העשן, ושהגשם לא יכבה את עצי המערכה.

ויש לזה מחיר. כי אם הזעקה היא באמת ואתה לא מקבל מענה אתה נשבר ומתאבל. ובשום שנה עד 'תשפ"ה' לא נשמע בשום בית כנסת בת קול מנחמת.

אז אתה יושב על הרצפה ובוכה, על האמת שחסרה על האור שנעלם, ואתה מבין שכל השנה אתה קצת בחושך. והדברים צריכים להיות אחרת, וההבנה הזאת היא אור גדול.

ובנחמת ציון ננוחם.